

POSTANOWIENIE

Dnia 26 października 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Eugeniusz Wildowicz

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu

w dniu 26 października 2016 r.,

sprawy **W. K. i A. P.**

skazanych z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. w zw.
z art. 12 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k.

z powodu kasacji wniesionych przez obrońcę skazanych

od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)

z dnia 27 kwietnia 2016 r., sygn. akt II AKa (...),

zmieniającego wyrok Sądu Okręgowego w W.

z dnia 30 grudnia 2015 r., sygn. akt VIII K (...),

na podstawie art. 531 § 1 k.p.k. w zw. z art. 530 § 2 k.p.k. w zw. z art. 523 § 2 i § 4
k.p.k.

p o s t a n o w i ł:

- 1. kasacje pozostawić bez rozpoznania,**
- 2. obciążyć skazanych W. K. i A. P. kosztami sądowymi**
postępowania kasacyjnego
w częściach na nich przypadających.

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 30 grudnia 2015 r. Sąd Okręgowy w W. uznał oskarżonych W. K. i A. P. za winnych popełnienia czynu z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. i za to skazał ich na kary: W. K. – 2 lata pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres 5 lat oraz karę grzywny 250 stawek dziennych w wysokości

200 zł każda; A. P. – rok i 3 miesiące pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres 5 lat oraz karę grzywny 150 stawek dziennych w wysokości 100 zł każda.

Na skutek apelacji wniesionych przez obrońców oskarżonych, Sąd Apelacyjny w (...) zaskarżony wyrok zmienił w ten sposób, że jako podstawę prawną orzeczenia o warunkowym zawieszeniu wykonania orzeczonych kar pozbawienia wolności z punktu I wyroku przyjął art. 69 § 1 i § 2 k.k. oraz art. 70 § 1 pkt 1 k.k. w brzmieniu obowiązującym do dnia 1 lipca 2015 r. w zw. z art. 4 § 1 k.k. W pozostałej części zaskarżony wyrok utrzymał w mocy.

Kasacje w niniejszej sprawie złożył obrońca skazanych. Zarzucając wyrokowi Sądu Apelacyjnego w (...) z dnia 27 kwietnia 2016 r. uchybienie określone w art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k. polegające na nienależytej obsadzie sądu orzekającego w postępowaniu apelacyjnym w sprawie Sądu Apelacyjnego w (...) o sygn. II AKa (...) na rozprawie w dniu 27 kwietnia 2016 r., wobec braku - w aktach sprawy - delegacji dla sędziego I. S., a nadto rażącą obrazę przepisów: art. 72 k.p.k., art. 204 § 1 pkt 2 i § 2 k.p.k., art. 6 k.p.k., art. 32 ust. 1 Konstytucji RP, art. 6 Europejskiej Konwencji Praw Człowieka i podstawowych wolności, art. 366 § 1 k.p.k. i art. 7 k.p.k., wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku oraz poprzedzającego go wyroku Sądu Okręgowego w W. z dnia 30 grudnia 2015 r. i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji.

Zarządzeniem z dnia 29 lipca 2016 r. Przewodnicząca Wydziału II Karnego Sądu Apelacyjnego w (...) przyjęła kasacje obrońcy oskarżonych W. K. i A. P.

W pisemnej odpowiedzi na kasacje prokurator wniósł o ich oddalenie jako oczywiście bezzasadnych.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacje są niedopuszczalne z mocy prawa i nie powinny zostać przyjęte przez Sąd Apelacyjny w toku postępowania okołokasacyjnego.

Zgodnie z treścią art. 523 § 2 k.p.k. kasację na korzyść można wnieść jedynie w razie skazania oskarżonego za przestępstwo lub przestępstwo skarbowe na karę pozbawienia wolności bez warunkowego zawieszenia jej wykonania. Ograniczenia przewidziane w § 4 tego przepisu nie dotyczą kasacji wniesionej w powodu uchybień wymienionych w art. 439 k.p.k. oraz w wypadku sporządzenia jej

przed podmiot określony w art. 521 k.p.k. Strony mogą więc składać kasację na korzyść także od wyroku skazującego na karę pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania, pod warunkiem jednak, że znajdzie się w niej sformułowanie wskazujące wprost na uchybienie wymienione w art. 439 § 1 k.p.k.

W niniejszej sprawie W. K. i A. P. wymierzono kary pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem ich wykonania na pięcioletni okres próby oraz karę grzywny. Sporządzone przez obrońcę skazanych kasacje choć zarzucają uchybienie z art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k., to uchybienia takiego po analizie akt sprawy nie stwierdzono. Skarżący pomija bowiem, że już na etapie postępowania apelacyjnego, na skutek wystosowanego przez niego pisma z dnia 17 czerwca 2016 r. (k. 2084) uzyskał informację o istnieniu dokumentu w postaci delegacji sędziego Sądu Okręgowego w W. I. S. do orzekania w dniu 27 kwietnia 2016 r. w II Wydziale Karnym Sądu Apelacyjnego w (...) i znajdowaniu się tego dokumentu w aktach korespondencji Wydziału Karnego oraz o możliwości zapoznania się z tym dokumentem (pismo z dnia 23 czerwca 2016 r., k. 2089). W aktach sprawy brak jest informacji wskazującej, czy skazani lub ich obrońca z możliwości tej skorzystali.

Nadmienić przy tym należy, że treść pisma z dnia 7 marca 2016 r. (k. 38 akt SN), mocą którego Prezes Sądu Apelacyjnego w (...) na podstawie art. 77 § 9 ustawy z dnia 27 lipca 2011 r. Prawo o ustroju sądów powszechnych delegowała sędziego Sądu Okręgowego w W. I. S. do orzekania w dniu 27 kwietnia 2016 r. w II Wydziale Karnym Sądu Apelacyjnego w (...), nie pozostawia wątpliwości, iż wymieniony sędzia był uprawniony do orzekania w Sądzie Apelacyjnym w (...) w sprawie II AKa (...).

Skarżący stara się wykazać, iż uchybieniem przewidzianym w art. 439 k.p.k. jest wyłącznie sam brak w aktach sprawy stosownej delegacji dla sędziego, gdyż uniemożliwia to stronie zapoznanie się z podstawą prawną i czasem delegacji oraz ocenę jej prawidłowości.

Z takim stanowiskiem nie sposób się zgodzić. Przede wszystkim dlatego, że zgodnie z art. 77 § 10 ustawy z dnia 27 lipca 2001 r. Prawo o ustroju sądów powszechnych (tekst jedn. Dz. U. z 2015, poz. 133) aktu delegowania nie dołącza się do akt spraw sądowych. Ponadto jest oczywiste, że dla stwierdzenia zaistnienia

uchybień określonego w art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k. decydujące znaczenie ma prawidłowość delegowania sędziego do orzekania w określonym czasie i w określonym sądzie, nie zaś brak stosownego dokumentu delegacji w aktach sprawy.

Z powyższych względów uznać należało, że jest kasacja obrońcy W. K. i A.P. są niedopuszczalne z mocy samego prawa, a wobec bezzasadnego ich przyjęcia, na podstawie art. 531 § 1 w zw. z art. 530 § 2 k.p.k. w zw. z art. 523 § 2 i § 4 k.p.k. pozostawić je bez rozpoznania.